

Comenius Project – Beszámoló a portugáliai találkozóról
Írta: Németh Szabolcs

A portugáliai Coimbra 2013. január 13. és 17. között 12 nemzet szülőtteinek adott otthont. Öt nap jó hangulatban, kölcsönös megértésben. Ismerkedés egymás életével, kultúrájával, országával, habitusával, szokásaival. A békés egymás mellett élés tökéletes példája volt e pár nap, egy kicsiny mintát szemléltetve.

Pontos, precíz, minden részletre kitérő száraz beszámoló helyett úgy gondolom átfogóbb képet ad pár kiragadott gondolat, emlék. Mindjárt az első vacsora éjjél körül. Megismerkedés a portugál fogadóbizottság fejével, Pedro-val, akit lényegében mi hívtunk csak így. Talán azért, mert igazi nevének kiejtése számunkra épp oly nehézkes lenne, mint bárki számára a Family Guy alkotó csapatában dolgozó Cherry Chevapravatdumrongot néven szólítani. Öt perc beszélgetés már rengeteg meglepetést hozott ezen a vacsorán: az egyik, hogy olyan ételt vacsoráztam, melynek révén egy fél Spongyabob epizódot előadhattam volna a gyomromban. A másik, hogy több ezer kilométerre az otthonomtól találkozom egy hozzám hasonlóan, de még nálam is nagyobb mértékben megszállott második világháború rajongóval, ha lehet erre ezt a szót használni. A már említett Pedro-ról van szó. Kísérőtanár társam e felfedezés után 30-40 percre kiszorult a PzKpfw és SdKfz típusokról tartott barátságos eszmeccseréből.

A közlekedés is kész csoda volt számomra. Szűk, kanyargós, beláthatatlan utak, dudaszóval szerzett elsőbbség (legalábbis, ha jól értelmeztem a jeleket), és a hajszalerekre hajazó utcák közt gond nélkül száguldó busz. Második nap már akkor eltévedtem, mikor felléptem a buszra. Ha azt mondják, Madagaszkárra érkeztünk a buszút végén, elhittem volna.

A fűszeres, nehéz ételekhez szokott magyar gyomrot ámulatba ejtette a tipikus, sokkal könnyedebb és finom portugál gasztronómia. A mézédés borokról nem is beszélve. Hogy a magyarországi találkozón ki hogyan bír el a zsíros, erős paprikás étkekkel, már kíváncsian várom. A kamerák akkumulátorát biztosan jó előre feltöltöm.

A nyelvek találkozásáról: egyik diákunk, egy magyar fiú németül mondta el osztrák diáktársának, hogy mit szeretne, aki angolul adta tovább a portugál szállásadónak. Európa, én így szeretlek és mit nekünk bábeli zűrzavar! Persze, amióta ezt nyilvánosan is elmondtam, ez a gondolat az úriember védjegyévé vált. Így születnek az internetes mémek is talán.

Egyik legnagyobb élményem a mi olasz Antonio barátunkhoz köthető. Miután megtudta, hogy én vagyok a legfiatalabb tanár, ráadásul friss jegyes, minden este újabb tanulságos, bölcs tanáccsal, leckével látott el. A második estén már minden nemzet tanára leste, mi lesz a „New lesson for Szabi”. Akkor hangzott el a legfontosabb: „Szabi! Ha lányod lesz és későn ér haza, soha ne kérdezd meg, hogy hol járt, mert vagy hazudik, abba meg ne kényszerítsd bele, vagy az igazat mondja, de azt meg úgysem akarod tudni”. Azóta amerre járok, ezt elmesélem, Antonio egyre híresebb kis hazámban.

Köszönöm minden új barátomnak, akikre a messzi Coimbrában tettem szert, hogy tanári pályám indulását egy ilyen hatalmas élménnyel tették lefölözhetetlenné és felejthetlenné! Bízom benne, hogy találkozunk még. Elvégre nem olyan nagy ez az Európa. Ami igazán nagy, az a lakóiban lévő szeretet. Ebből mindannyian hagyunk Portugáliában egy kicsit. De megőrzésre, nem kell visszahozni.